

Gudstjeneste i Uvelse & Skævinge Kirke

den 20. juli 2014

Kirkedag: 5.s.e.Trin/B

Tekst: Matt 16,13-26

Salmer:

SK: 334 * 447 * 449 * 332 * 54 * 458,3 * 345

LL: 334 * 332 * 54 * 458,3 * 345

Hvorfor er jeg gift med min kone? Hvorfor elsker jeg hende? Er det fordi, hun gør så mange ting for mig? Nej! Det er det ikke. Og nu skal dagens prædiken ikke være en terapi i parforhold; men jeg vil nu alligevel lige berøre det. For jeg tror, at dét er noget af årsagen til, at mange mennesker i dag har ondt i parforholdet, og mere end 40 % af ægteskaberne går i opløsning. Og dertil skal jo så også regnes de samlevendes forhold, der går i stykker. Jeg tror, at noget af årsagen er, at vi elsker hinanden, fordi vi gør noget godt for hinanden. Den ene gang efter den anden, når jeg har brudepar til samtale, og de har jo stort set alle boet sammen en tid først, begrundet deres forestående ændring af parforholdet fra samlevende til ægteskab med, at de gør så meget godt for hinanden.

Det er selvfølgelig ikke nogen skade, at man gør noget godt for hinanden i et parforhold. Men, det må ikke være begrundelsen for, hvorfor man er gift og elsker. For det kan meget nemt betyde, at den dag, man ikke længere gør noget godt, så dør kærligheden. Og det kan den også sagtens gøre, når årsagen til, at man ikke gør noget godt er manglende muligheder, f.eks. forårsaget af sygdom, og det kan være både psykisk og fysisk sygdom. Der er mange historier om ægtefæller, der er skredet, fordi den anden nu ikke længere kan.

Det er derfor farligt for parforholdet og en misforståelse af parforholdet, at vi elsker og er sammen, fordi vi gør godt for hinanden. Forståelsen og begrundelsen for vores samliv må først være, at vi elsker hinanden, og derfor gør vi noget godt for hinanden. Min kone kan godt finde på at servere kød, afpasset i passende størrelse, godt tykt på midten, nænsomt vendt på panden i et passende lag smørelse og arrangeret sirligt side om side på fadet, men grøntsagerne arrangeret snorlige og afpasset, så de sidder helt tæt på pind til at gnave af, og dertil diverse kornsorter varmet op til en sprød masse lige før, de bliver sorte – man kan også kalde den menu for pandestegte pølser med majscolber og ristet franskbrød. Sådant en menu er ikke udtryk for, om hun elsker eller ikke elsker – den er udtryk for, at hun indimellem er lidt doven i køkkenet.

I det daglige og den praktiske udfoldelse af hverdagen, kommer det nok ud hip som hap, hvordan vi ser på begrundelse og handlinger. Men i selve grundforståelsen og begrundelsen for vort samliv, er det ikke ligegyldigt, om kærligheden begrunder handlingerne, eller handlingerne begrunder kærligheden.

Når det handler om at definere, hvad kristendom er, så er det heller ikke ligegyldigt, om det er det ene eller det andet, der begrunder, og heller ikke i hvilken rækkefølge det kommer. Der er mange mennesker, der mener, at kristendom handler om næstekærlighed. Det gør det også. Men det er ikke det første og vigtigste i kristendommen, og det er slet ikke det, der begrunder kristendommen. Og det ses blandt andet derved, at der er rigtig mange livsfilosofier og religioner, som ikke er under indflydelse af kristendom, som også har næstekærligheden som noget helt selvfølgerligt. Kristendom handler først om Jesus. Og med det som udgangspunkt og begrundelse, kan vi så tale om næstekærlighed, etik, moral osv.

Jeg synes, at vi i kristenheden, alt for meget sætter fokus på alt det andet, næstekærligheden, kristenkulturen osv. Og det sker for meget på bekostning af Jesus. Men, som i parforholdet, hvor handlingerne ikke må begrunde kærligheden, så må handlingerne heller ikke begrunde troen. Derfor må vi i vor kristne tro være mere fokuseret på Jesus end på os selv og vore kristelige handlinger. Måske det i den praktiske udfoldelse af dagligdagens trosliv, parallelt med parforholdet, falder ud hip som hap, hvad der kommer først; men det er ikke ligegyldigt, hvad der kommer først, når vi skal forstå os selv som kristne og begrunde vor kristne tro. Sat meget på spidsen, så kan vi ikke begrunde en kristen tro med næstekærlige handlinger, for selv Djævelen kan finde på at udøve næstekærlige handlinger, og Djævelen ville højt have sig frabedt at blive kaldt kristen.

Kristen tro begrundes i Jesus. Der findes et enkelt vers i Bibelen, der kaldes Den lille Bibel, for heri koges hele Bibelens budskab ned til det helt fundamentale: For således elskede Gud verden, at han gav sin enbårne søn, for at enhver, som tror på ham, ikke skal fortabes, men have evigt liv. Kristendom handler om Guds kærlighed, om Guds nåde ved Jesus. Det handler om frelse og fortabelse og evigt liv. Det handler om tro. Dét kommer først. Og begrundet deri og som konsekvenser af det, kan vi så tale om troslivet og kristenlivet.

Men, hvad mener vi om Jesus? Det er også det spørgsmål, Jesus stiller disciplene i dagens evangelium: Hvem siger I, at jeg er? På discipelflokkens vegne bekender Peter Jesus, som Kristus, den levende Guds søn. At bekende i denne sammenhæng er at sige det samme om noget, som Gud siger om det. Når Peter bekender Jesus, som Guds søn, siger Peter dermed det samme, som Gud siger om Jesus. Dermed bekender Peter også, at alt, hvad der fra Guds side gælder om Hans søn, om Kristus, det gælder om Jesus. Peter er helt på linie med Gud

i dette, og der kan ikke siges Peter noget på. Han har fattet det. Stor dreng! Så vil jeg godt gå helt hen over Jesu ord til Peter om nøglemagt og kirkens grundvold. I stedet skal vi standse op ved det næste, der sker mellem Jesus og Peter.

Jesus gør opmærksom på, helt i tråd med Guds vilje med Kristus, at Jesus skal lide og dø og opstå. Og så har Peter alligevel ikke fattet en brik af det hele. På det kraftigste må han protestere mod Jesus og gå i rette med Gud.

På den ene side tror Peter om Jesus, som Gud siger, og på den anden side vil han Jesus, som han selv synes. Det ene er Guds åbenbaring for Peter, det andet er Satans værk i Peter, jf. Jesu ord i irttesættelsen af Peter.

Men lige netop denne fortælling om Jesus og Peter, viser, hvad der sker hos rigtig mange mennesker også i dag, når det handler om Jesus. Vi vil Jesus, som Gud vil, når Gud vil, hvad vi vil. Vi vil Jesus som det lille, yndige julebarn i al sin romantik. Vi vil Jesus som moralens læremester og de svages forkæmper. Men vi vil ikke i samme grad Jesus i påsken med lidelse, død og opstandelse. Vi vil ikke Jesus som sonoffer for vores skyld og som frelser for os i fortabelsen. Vi vil ikke Jesus som det eneste trosgrundlag og den eneste vej til Gud Herren. Vi vil alt for meget Jesus som en kulturpersonlighed og ikke som vores tros-personlighed.

Derfor mister dåb og nadver også betydning som afgørende handlinger i troslivet. De bliver til kulturhandlinger. Derfor mister kristentroen autoritet som værdi- og normskabende, fordi det for meget kommer til at hænge på vore handlinger i forståelsen af, og ikke på Jesu handlinger som begrundelsen for. Parallelt med parforholdet, så bliver det handlingerne, der begrunder troen, og ikke troen, der begrunder handlingerne.

Derfor og deri kan der godt gøres gode handlinger, det er bare ikke nødvendigvis kristendom, for som Jesus siger det til Peter: Du siger ikke, hvad Gud siger, men hvad Satan siger.

Vores kristne tro må begrundes i Jesus. Derfor må enhver af os høre Jesu spørgsmål til Peter, og svare på det for sig selv og for sin Gud: Hvem siger I, at jeg er?

Peter blev med tiden meget klogere. I epistellæsningen i dag, er der ikke tvivl hos Peter. For dem, som tror på Jesus, som Gud Herren selv siger om ham, og det kan ses i Jesu liv og virke, død og opstandelse, for dem, der tror det, er Jesus grundstenen, hovedhjørnestenen. Jesus er begrundelsen. For dem, der ikke tror, er Jesus en anstødssted til at snuble over. Det betyder faktisk, at vi ikke kan sige, at vi enten tror, eller at vi er ligeglade og det betyder ikke så meget. Enten tror vi Jesus som Guds søn, eller også tror vi det ikke, med de konsekvenser, det så har. Det er faktisk ikke så svært.

Og så er det det alligevel. Jeg tror, langt de fleste mennesker har det som Peter, at snart er vi skråsikre i vores trosudsagn, og snart er vi skråsikre i vores forståelse. Snart vil vi, hvad Gud vil, og snart vil vi, hvad vi selv vil. Men fordi vi har nemmest ved, at lade handlingerne begrunde vor tro og ikke omvendt, kan vi ikke tillade os at gøre det til sandheden. Det er at gøre Satan Kristen. Og den risiko står vi i både i den enkeltes kristenliv og i vort kirkeliv. Nogle af salmerne, jeg har valgt til i dag, kommer også ind på denne konflikt mellem Kristus og Djævelen i vor kirke. Vi skal være på vagt. Vi skal lade troen begrunde vore handlinger. Troen på Jesus, som er begrundelsen og grundvolden.

Det er faktisk meget vigtigt, at vi ved, hvad vi mener om Kristus, om Jesus. Derfor er Jesu spørgsmål ikke et

kontrolspørgsmål, men et spørgsmål om frelse eller fortabelse. Og Jesus vil vores frelse, derfor kalder han os til klarhed. Og kommer vi til den guddommelige klarhed om Jesus, da skal vi ikke blive til skamme. Må Gud åbenbare for os, at Jesus er Guds Søn, korsfæstet, og opstanden i herlighed.

Lov og tak og evig ære være dig vor Gud, Fader, Søn og Helligånd, du, som var, er og bliver én sand treenig Gud, højlovet fra første begyndelse, nu og i al evighed. Amen